

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUND'S FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

◀ ◀ ◀ ◀ ◀ ◀ UD GIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶

36. AARG.

15. Marts 1920.

Nr. 5.

STATSHJÆLP TIL FAMILIEFORSØRGERE

Allerede i Begyndelsen af 1918 nedsatte Dansk Kvindesamfund et Udvalg, der fik til Opgave at overveje, hvorledes Staten, eventuelt Kommunen, kunde komme Familieforsørgere til Hjælp — og der blev paa vort Fællesmøde i Aalborg 1918 indledet en Diskussion derom af Landstingsmand Steincke.

Fra første Færd har det staaet klart for Udvalget, at Spørgsmaalet om lige Løn for Mand og Kvinde ikke har noget at gøre med Forsørgerespørgsmaalet — idet der jo er en Mængde Kvinder, der er Forsørgere, og Masser af Mænd, der ikke er det. Forsørgerhjælpen maatte naturligvis gives til Kvinder, der var Forsørgere, men ikke til Mænd, som ikke var Forsørgere.

De to Opgaver maatte derfor straks skilles fra hinanden og søges løst hver for sig.

Betragter man altsaa Forsørgerproblemet for sig, bliver det første Spørgsmaal, der melder sig til Overvejelse, dette:

Er Samfundsforholdene saaledes, at Stat og Kommune er interesseret i at hjælpe Familieforsørgeren?

Man kan naturligvis her tage det Standpunkt helt af afvise Tanken; man kan mene, at Børnenes Opdragelse er en Privatsag, som det kan og bør overlades den enkelte Familie at ordne. Men man kan ogsaa have den Opfattelse, at Børnenes Opdragelse, vort Samfunds Fornæelse og Vedligeholdelse, i saa høj Grad er en Samfundssag, at Stat og Kommune, saadan som Forholdene nu engang har udviklet sig, virkelig er overmaade interesseret i, at denne betydningsfulde Opgave løses paa en Maade, som Samfundet kan være tjent med. Og tager man dette Standpunkt, da er det næste Spørgsmaal, som dukker op:

Kan Opgaven løses gennem Lønningslove?

Man ser straks, at hvis man svarer ja hertil, saa vil kun en ganske bestemt Klasse af Samfundsborgere, nemlig Statens og Kommunernes Tjeneste-

mænd, komme til at nyde godt af Hjælpen. Men den private Arbejder, Købmanden, Detailhandleren, Haandværkeren, Kontormanden o. s. v., maa ganske selvfølgelig have akkurat samme Krav paa Samfundets Interesse som Tjenestemanden — alle Borgere bør stilles lige uden Hensyn til, hvilken Stand de hører til.

Og tænker man sig videre, at det blev paalagt den private Arbejdsgiver at lønne efter tilsvarende Princip, saaledes at Ikkeforsørgeren blev den billige Arbejdskraft, saa ser man, at Resultatet let vilde blive, at Forsørgeren kom til at gaa arbejdsløs til Fordel for Ikkeforsørgeren, da den private Arbejdsgiver længst muligt vilde foretrække den billigste Arbejdskraft.

At løse Spørgsmaalet gennem forskellige Lønninger er derfor ikke muligt. Det kan ikke, naar det skal løses som Samfundsopgave, løses for en enkelt Klasse Borgere, men maa ordnes for alle — Staten har lige stor Interesse i alle Forsørgeres Ve og Vel — og det kan ikke løses for den private Arbejder gennem Lønnen.

Hvis man gaar ud fra, at

- 1) Familieforsørgere er Personer, der efter gældende Lovgivning er forsørgelsesforpligtede overfor Ægtebørn,
- 2) at Stat og Kommune er interesserede i at komme Familieforsørgeren til Hjælp, og at
- 3) Hjælpen ikke kan ydes gennem Lønningerne, saa er det 3. Spørgsmaal:

Under hvilken Form skal Hjælpen ydes?

Og som Svar paa dette Spørgsmaal kan tænkes flere forskellige Udveje, som vi herefter vil gennemgaa:

1. Skattelettelser.

Allerede nu anerkender Stat og Kommune, at der bør ydes Forsørgere Skattelettelser; i den skatte-